

Vogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 16, Nummer 1
Januari—Februari—Maart 2010
Afgiftekantoor: 8560 Wevelgem 1

België-Belgique
P.B.
8560 Wevelgem 1
3/5721

Aan:

V.u.: E. Debrouwere
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

IN DIT NUMMER:

Uit de Brieven Van Inge: Wel en Wee	2
Als muren konden spreken	8
Financieel verslag 2009 en Begroting 2010	10
Praktische informatie	16

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (I)

12 december

hier een hectische, heel hectische dag achter de rug : rondgescrost van het een naar het ander, gewerkt in haken en ogen, nog een heleboel op orde te stellen. Amai, 't was de moeite.

En zondag hebben hier de ganse klas van Lien, met ouders en broers en zussen erbij, goed voor zo'n 80 man: hun kerstfeestje. We doen het graag maar 't zal wel de laatste keer zijn, want ze beginnen er maar zomaar op te rekenen "dat wij een groot huis hebben", dus dat het hier kan zijn.

19 december

We genoten daarnet allemaal van jullie winterfoto's die met veel "ooohhss" en "aaahhss" onthaald werden. De gastjes zouden nu het liefst op het vliegtuig stappen om in

de sneeuw te komen spelen. We lezen in de krant dat er dezer dagen nog meer sneeuw uit de lucht zal vallen. Ge moogt dus nog wat foto's blijven doorsturen als het past. De foto's van jullie kerststalleke zijn ook heel mooi. Laten jullie alles staan tot ik naar België kom ? Dat is wel nog lang, maar zo zie ik het nog eens in het echt. Hopelijk ligt er dan ook nog een beetje sneeuw...

Ik downloadde ook de vogel van papier. 't Is altijd raar en fijn om mijn eigen geschrijfsels opnieuw te lezen. Ook deze keer werd het weer een gevulde vogel met weliswaar een "foto-foutje", want op de foto "nieuw bijgebouw" is het nieuwe verdiep niet te zien... Maar goed, dat kunnen we rechtzetten in de volgende vogel van papier. (deze vogel dus).

Rechtzetting van het foto-foutje: Het vroegere conciërgehuisje en het sanitair blok werden ingepakt in een nieuw geheel mét verdieping er op.

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (2)

Hier is het miezerig en het doet ons ook een beetje aan de winter denken...

Eergisteren is al het gerief via Emmanuelle Speeleveld goed en wel aangekomen. Dat was nogal een volume, hé: twee grote kartonnen dozen en nog een reistas. De audiometer werd goed ingepakt en omhuld met wat tweedehandskleren en wat rugzakjes en tasje van medische firma's. Ik was nog het meest blij met het boek over handicap en heb er al wat in zitten lezen. 't Is zowat de "bijbel" over handicap. Die zal dus goed van pas komen, en als ik er dan nu en dan nog een speculooskoekske, lielevrouwke of picknickske kan bij eten, dan is alles compleet. We kregen ook nog een doos pralientjes. Er kan dus gesnoept worden dat het gene naam heeft.

Donderdagmorgen maakten Cristina, Ivonne en ik de begroting voor Tapori 2010 op: vijf uur cijferen, discussiëren, evalueren en afspraken maken. Maar alles verliep vlot en goed, en tegen 13.30 waren we klaar.

En wat de reis naar België betreft: 13 januari nadert inderdaad en dezer dagen begin ik een agenda op te maken. Er ligt nog niets echt vast, maar enkele dagen Antwerpen voor bespreking rond het protocol moeten

op de agenda en daarnaast moeten ook nog Tienen, Louvain-la-Neuve, Brussel, Brugge en Izegem gepland worden. 't Zal een druk geheel worden want op 24 januari zit ik inderdaad al weer op het vliegtuig.

27 december

Bij deze verslagje van onze mooie daguitstap waarbij we althans voor mij, een nieuw stukje Ecuador ontdekten en dat op anderhalf uur van bij ons thuis. We hebben er ten volle van genoten, vooral van de eenvoud en schoonheid van die vergeten en tot nog toe volledig ongerepte en ongeschonden dorpkjes met vriendelijke mensen, lekker en goedkoop eten, mooie natuur en nu en dan een verrassingske zoals die "modder"-kerststal, zomaar verloren langs de weg... (foto blz 4). Daar is toch wel een artiest bezig geweest hoor.

2 januari

We zijn hier rustig aan het uitbollen van de kerstvakantie. Vandaag gaan we (misschien) naar Otavalo met Margarita. Ze zou normaalgezien hier zijn om 9.00 uur... We zullen zien. Als ze er niet geraakt, dan doen we wel iets in Quito met de gastjes. Op 31 december waren we immers in het oude Quito en het blijft toch een echte schatkist. We bezochten er op drie-vier uur drie

Nb: Margarita is de vrouw die enige tijd terug een houvast vond in Tapori, vooral op het moment (2005) dat zij via keizersnede bevallen is van een dochtertje dat toen 1.800kg woog en een tijd thuis bij Inge onderkomen vond, vooral om het kind een haalbare kans te geven.

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (3)

Een kerststal uit mod-
der, zomaar langs de
weg.

tentoonstellingen van allerlei slag, waarvan twee gratis. In het stedelijk cultureel centrum was er een fototentoonstelling over de zwarte slavenhandel, met heel goede overzichtelijke kaarten, eenvoudige uitleg op grote doeken, kortom interessant voor groot en klein. Daarna gingen we naar het "Madame-Toussaut"-museum van Quito: met wassen beelden werd de geschiedenis van Quito tussen 1650 en 1850 (de tijd die nodig was om zich "van het Spaanse juk" te bevrijden): ook weer heel interessant, met een gids, met geluidsfragmenten, mooi zo. En op het laatste gingen we nog binnen in het Franciskanenklooster waar weer een kerststallen-expositie was. En dat alles op geen afstand. Ondertussen likten we nog een "espumilla" (zo'n "ijsje" van eiwitschuim en fruit) en dronken we

een vers fruitsapke... en meer moest het niet zijn.

Gisteren hield ik mij dan bezig met, gelukkig de laatste, revisie van het werk van één van de vijf studenten van de master volksgezondheid. Ik heb te doen met een luie, luie trien van het ministerie. 't Was moeilijk om me er niet bij op te jagen want het trekt echt op niets. Als klap op de vuurpijl vond ik haar laatste hoofdstuk integraal, met punten en komma's en al, terug op het internet. Ik heb er in kei-grote letters bijgeschreven dat zoiets "plagiat" heet en wettelijk bestraft kan worden. Ze krijgt van mij een vier en een vijf op tien. Wat mij betreft mag ze dus haar boeken pakken en niet meer terugkeren. Nu, de definitieve beslissing nemen ze in het Instituut en ik vrees ervoor dat ze het uiteindelijk

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (4)

toch voor elkaar krijgt om erdoor te geraken. Voor de rest schreef ik haar in mijn mail dat ik mijn taak met haar als afgewerkt beschouw: frustrerende ervaring en inriest ook als je weet dat zij nu op het subsecretariaat (zoiets als het ondervoorzitterschap) van het ministerie van Volksgezondheid werkt. Er blijft nog zoveel te doen!

3 januari

Sinds een goeie maand is Margarita "aan het terugkeren". Ze was eerst goed ziek en haar vriend belde me ten einde raad op. De Mexicaanse griep had haar geveld en bovendien was ze ondertussen vier maanden zwanger. Gelukkig raakte ze er snel weer bovenop en sindsdien is het contact hersteld. Ze kwam naar Tapori op zwangerschapscontrole en ook naar het kerstfeestje, eerst nog wat aarzelend, want enkele potjes waren toch wel gebroken door een aantal niet zo fijne reacties vanwege enkele mensen binnen Tapori, toen ze een goed jaar geleden wegging. Maar beetje bij beetje vond ze opnieuw haar plaatske terug en zo is het goed.

Al bij al gaat het niet zo slecht hoewel ze opnieuw zwanger is en de kinderen niet naar school gaan. Maar haar vriend is niet zo'n kwaai als eerst gezegd werd en de kinderen blijven hem "papa" noemen. Hij heeft wel onregelmatig werk, "waardoor er dikwijls geen eten op tafel is". Stalin, haar oudste en nu 10 jaar gaat mee werken en dat is wat me dan wel weer pijn deed: Hij riep me op het kerstfeestje van Tapori ter zijde en vroeg me hoe het komt dat hij pijn in zijn rug heeft als hij de hele dag stenen en cement gesjouwd heeft. Hij gaat mee werken met zijn "papa" en verdient vijf

dollar per dag. In Otavalo op de markt, waar we gisteren naartoe gingen, kocht hij een spaarpotje om zijn vijf dollar elke dag in weg te stoppen... "om naar school te gaan". Het verwonderde mij dat hij in de auto een reisgids van Ecuador pakte en op de kaart verschillende plaatsnamen begon te lezen. Ik dacht dat hij nagenoeg nog niets kon lezen maar tegendeel is waar. Margarita verplicht hem elke dag, steeds in hetzelfde boekje van Peter Pan, luidop een bladzijde te lezen en daarna over te schrijven... Hij kan het boekje bijna van buiten. Gisteravond, toen iedereen al aan het slapen was, rinkelde mijn gsm. 't Was Stalin en hij vroeg "of ik hem een boekje cadeau zou willen doen".

Blijve herinneringen kwamen terug naar boven: niet alles is verloren, neen, zeker niet, en wat ooit gezaaid werd, krijgt plots toch nog vruchtjes, hoe klein ook. Wat we gedaan hebben is gebeurd en dat neemt niemand ons nog af.

Anahi, haar tweede kindje, blijft die zotte mie, zich van geen kwaad of gevaar bewust, altijd met haar grote glimlach, bij de pinken en overal op en aan. Binnen drie dagen, op Driekoningen, wordt ze vijf jaar, een kleine maar pientere prutsemie. Waar is de tijd dat ze 1800 gram woog en we voor haar zorgden gelijk voor de kleine kuikentjes, in een klein bedje met een lamp erboven zodat ze niet zou afkoelen.

En Margarita, onzeker, soms heel stil maar toch uitkijkend naar betere tijden. Ze beloofde me morgen op zoek te gaan naar een school voor Stalin en Anahi. Tot 31 januari mogen de kinderen hier nog starten met een school-

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (5)

jaar. We hebben dus nog een maandje tijd, anders is er weer een schooljaar verloren en Stalin wordt er in februari dus 10. Hij zou nu nog mogen starten in het tweede leerjaar! Op hoop van zegen.

Je ziet het: gisteren was het dus een topdag, een dag van blij zijn, een warm gevoel vanbinnen omdat het soms blijkbaar goed is van even afstand te nemen, vertrouwen te hebben dat alles toch wel nog goed komt. Laat ons hopen, en als het tij dan toch weer zou keren, dan kunnen we gewoon maar aanwezig blijven, altijd maar opnieuw, zonder te oordelen. Het is misschien dat wat haar standvastigheid en vertrouwen geeft.

5 januari

't Is hier wat anders dan jullie sneeuwfoto's... De zon schijnt hier onverbiddelijk en aan de horizon zien we een stralend witte Cayambe die zich heel mooi en zuiver aftekent tegen de horizon. En zeggen dat ik binnen een tiental dagen in België misschien in de sneeuw zit!

Verder alles ok hier. Ik heb deugd gehad van de voorbije veertien dagen. Er gebeurde niets speciaals, maar we deden vele kleine dingskes in familie: koekjes bakken, een beetje langer slapen, een daguitstapje, lekker eten, een vriendenbezoek, gewoon een boek lezen bij de kerstboom met de lichtjes aan: meer moet dat niet zijn. "Tussendoor" werkte ik gewoon verder, vooral voor Taporì waar we toch elk jaar wat tijd nodig hebben voor de evaluaties, de planning voor het komende jaar en de begroting. Zo zijn

we dus klaar om morgen opnieuw vol energie aan het werk te gaan. Maar eerst moeten nog 24 mailkes beantwoord worden... en ik moet ook nog de "vol-au-vent" afwerken... Hopelijk wordt het lekker.

27 januari

Gisteren werkte ik 12,5 uur aan een stuk door in Taporì, met veel erge ziekten (infarct, ernstige kroep, nierstenen,...) en "als kers op de slagroomtaart" een nieuw kind met heel zware handicap door mishandeling: bont en blauw slaan, aan het haar meesleuren over de vloer, verbranden met sigarettenpeuken, voornamelijk door de vrouw die ervoor "zorgde", als 'maatregel' omdat ze er niet voor betaald werd. Ze hield het kind in onderpand tot ze betaald zou worden. Het broertje van dat kind werd ervan gespaard omdat hij blauwe ogen heeft en dus "veel waard" is. Jammer genoeg bestaat de corruptie binnen de adoptiewereld hier ook nog altijd en kiezen Europese ouders vaker voor een kind met klare ogen. Toch niet te doen, hé... een verhaal om rillingen van te krijgen en ik zal het nog proberen helemaal uit te schrijven. We zijn er allemaal van ondersteboven want het kind was tot het twee en een half jaar oud was helemaal gezond. Nu is het een plantje, net de leeftijd van Amelie. Het enige contact dat je ermee hebt is via het gehoor. Ik liet een heel zacht muziekske horen dicht bij haar oor... en er kwam een glimlachske. De moeder en de vrouw die haar mishandelden vlogen in de gevangenis maar de moeder

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (6)

is er ondertussen alweer uit en blijft verder haar leven in de onderwereld leven... vol van drugs, geweld en corruptie.

Zo zie je maar. ik ben er van de eerste keer alweer helemaal ingevlogen, geen tijd voor een jetlag dus. Gisteravond ben ik toch wel een beetje voor tien uur gaan slapen, kon geen pap meer zeggen.

28 januari

Het Taporigebouw steekt voor het moment bijna helemaal in een nieuw kleedje. Tijdens mijn "afwezigheid" kreeg het ook nog een nieuwe vloer, over heel het verdiep van het "oude" gebouw. De vorige vloer was immers glad en begon helemaal op te steken: volgens sommigen omdat die tegels niet goed aangebracht werden (zonder cement) en volgens anderen, onder wie ook ik omdat het gebouw zich "zet" en de ganse "tussenvloer" tussen gelijkvloer en verdiep wat opsteekt. Niet dat we in mekaar gaan vallen hoor, maar toch wel een realiteit die we, voor de grap, volgende donderdag op de personeelsvergadering proefondervindelijk zullen uittesten door wat water te gieten in het midden van elke ruimte en te zien naar waar het naartoe loopt. Waar ne mens toch al niet mee bezig is...

2 maart

Drukke dag op de consultatie... met weer veel "wel en wee" . Er moet ook nog wat administratie afgewerkt worden. Daarnet leerde ik samen met

Elisa nog wat aardrijkskunde over Ecuador, met de wereldbol erbij. Bij al dat "getol met die bol" krijg ik goesting om op reis te gaan, maar dat zijn dagdromen voor later. Daarenboven, het rommelt hier nogal in ons Amerikaans continent, met eerst Haïti, daarna Chili en zaterdagochtend een tsunamialarm hier in Ecuador waarbij de Galapagoseilanden bijna overspoeld werden, een beetje overdreven, maar aan de beelden te zien moet het toch wel beangstigend geweest zijn. Wijzelf zitten hier hoog en droog, gelukkig maar, zou ik zeggen. Nu moet ik nog wat verderwerken aan de vergadering van morgen ivm de reorganisatie van het revalidatiehuis: een harde maar heel interessante kluit.

Groetjes,

Inge

Als Muren Konden Spreken Het verhaal Van Gabriela

Als muren konden vertellen, dan zouden de muren van de consultatieruimtes in Tapori boeken vol kunnen schrijven met levensverhalen, gekleurd door verdriet en blijdschap, ergernis, boosheid, blijde verwachting, ... Dit keer waren we opnieuw getuige van een heel droevig verhaal met misschien toch een sprankeltje hoop ...

Gabriela, een kind van zes jaar oud, werd enkele weken terug in de armen van haar grootmoeder naar Tapori gebracht: "Of we zouden kunnen helpen met de revalidatie...?"

Gabriela is afkomstig uit Quero, een boerendorpje in het Andesgebergte, dicht bij Baños waar de Tungurahua sinds enkele jaren voortdurend rommelt en lava en rookpluimen naar buiten spuwt, misschien wel omdat ook deze vulkaan walgt van het verhaal ...

In dat dorpje woonde Gabriela de eerste jaren van haar leven samen met haar moeder, haar ouder zusje en jonger broertje in het lemen huisje van haar grootmoeder: een eenvoudige familie waar het leven elke dag zijn gewone gangetje gaat. Misschien wel een té gewoon gangetje voor jonge mensen als Ligia die nog voor even durven en kunnen dromen.

"De stad. Daar gebeurt tenminste wat. Daar kan je werken en geld verdienen. Daar kan je dingen kopen en leer je andere mensen kennen. Daar... in Quito... "The American Dream"... Daar weet niet iedereen alles van iedereen. Daar ben je vrij ..."

En zo vertrok Ligia in 2006 naar Quito, heel jong nog, net twintig. Ondanks de smeekbedes van haar moeder nam ze Gabriela en het jongere broertje mee. Haar oudste dochttertje bleef achter in Quero. Zij ging immers al naar school en kon ook reeds wat schapen hoeden en meehelpen bij het werk op het veld.

Gedurende de vier volgende maanden bleef het stil: geen telefoon, geen berichtje. Geen nieuws, goed nieuws misschien? Waar zouden ze wonen? Quito is zo groot om hen te gaan zoeken. En welk werk zou Ligia gevonden hebben? En wie zorgt er ondertussen voor de kinderen? Zouden ze honger hebben? Hier hebben we geen rijkdom maar er is tenminste altijd voldoende eten in huis ...

En toen, plots ... een opsporingsbericht op televisie tijdens het avondnieuws van 24 juni 2006, bij de beelden van een klein, bleek en mager kind vol buisjes en sondes en beademd, want het was in coma: "In het zuiden van Quito werd dit kind gisteren gevonden. Het werd 's avonds bewusteloos achtergelaten in een kartonnen doos aan een schoolpoort. Het meisje vertoont tekenen van zware mishandeling en is nu opgenomen in de afdeling Intensieve Zorgen van het kinderziekenhuis. Haar toestand is stabiel maar de gevolgen van de mishandeling kunnen heel ernstig zijn. Wie dit kind kent, gelieve contact op te nemen met de kinder- en jeugdpolitie...".

"Hoe is 't in godsnaam mogelijk?", zuchtten vele mensen die dit bericht zagen.

"Gabriela, 't is Gabriela ...", stamelde en jammerde de grootmoeder.

Op naar Quito dus. "Waar is de kinderpolitie? Waar is het ziekenhuis? Ik ben haar grootmoeder. Ik weet niet waar haar moeder is. Ergens in Quito misschien?"

Op 7 juli, veertien dagen later, kwam de moeder van Gabriela zich aanmelden in het ziekenhuis. "Ik zag gisteren het opsporingsbericht." Ze werd meteen opgepakt en beschuldigd van mishandeling, verwaarlozing en poging tot moord. Er ontbraken echter nog gegevens om de puzzel helemaal in elkaar te steken.

Ligia had na enige tijd rondzwalen werk gevonden in een bar in het zuiden van Quito. Nu moest ze iemand zoeken die voor de kinderen wilde zorgen. Een vrouw bood zich

aan. Ze zou de hele dag voor de kinderen zorgen en hen eten geven, dit voor 40 dollar per maand. Ligia verdiende 60 dollar per maand waarmee ook de huur van het kamertje waar ze woonde, het eten, de bus, ... moesten betaald worden. De schulden begonnen zich op te stapelen, ook bij de vrouw die voor de kinderen zorgde. Na enkele weken wilde Gabriela er niet meer achterblijven. Ze spartelde tegen en huilde altijd maar luider. "Nee, nee, ik wil hier niet blijven".

Op een dag, toen twee maanden loon niet betaald waren, 80 dollar dus, wilde de vrouw de kinderen niet teruggeven aan de moeder. "Als je niet betaalt, zou ik hen kunnen verkopen. Rijke mensen uit Amerika zoeken kinderen om ze te adopteren. Gabriela heeft heldere ogen en Amerikanen hebben dat het liefst. Niet zo van die donkere ogen zoals haar broer. Hier, neem die maar terug, maar Gabriela blijft bij mij tot je betaalt."

Die vrouw werd opgespoord en opgepakt.

Een buurvrouw getuigde op het proces: "Het meisje werd vaak geslagen met een broeksriem en als ze te hard huilde, kreeg ze een ijsskoude douche en moest ze in de wind gaan staan om zich te drogen. Ik vond haar eens 's avonds laat, opgesloten in het toilet". *Per ongeluk* werden ook sigarettenpeuken gedooft op haar buik en dan zijn er de blauwe plekken, de schedelfractuur, de hersenbloeding ... *Genoeg! 't Is genoeg geweest!*

De vrouw en de moeder van Gabriela werden opgesloten in de gevangenis. Ondertussen leerde Gabriela opnieuw zelfstandig ademen. Haar ogen echter willen onze wereld liever niet meer zien en stappen of zelfs zitten lukt ook al niet meer. Het enige wat nog wat meewil zijn haar oren, het liefst om wat muziek te horen, zeker niet het geschreeuw en getier van mensen die haar naar de hel wensten ...

Na heel wat juridisch getouwtrek werd Gabriela, samen met haar zus en broertje aan haar grootmoeder toegewezen. Veel mensen wilden haar in het begin adopteren en ook ziekenhuizen en gespecialiseerde revalidatiecentra uit Mexico, Argentinië en de USA boden hun diensten aan.

Ondertussen zijn we vier jaar verder. De media-aandacht is geluwd en misschien zijn er al nieuwe "Gabriela-verhalen" die de kop opsteken ...

De grootmoeder besliste in Quito te blijven omdat er in Quero en omgeving geen revalidatie is. Ze verkocht haar lapje grond en lemen huisje, ook de schaapjes en de koe om in Quito een kamertje te huren en elke dag over en weer naar de revalidatie in het kinderziekenhuis te gaan. Twee uur met de bus heen en ook twee uur terug ... ! Haar andere kinderen kwamen noodgedwongen mee en werken nu ook in de stad. "Gelukkig helpen zij mij om de eindjes aan elkaar te knopen want ik kan niet gaan werken met de drie kinderen."

Ondertussen is Ligia vrijgekomen. De andere vrouw zit nog steeds vast. "Ik heb gesmeekt, tot zelfs bij de president, om de vrijlating van mijn dochter in de hoop dat ze mij zou helpen," aldus de grootmoeder. "Het zijn immers haar drie kinderen en de medicijnen van Gabriela zijn heel erg duur. Met Kerstmis is ze vrijgekomen en sindsdien heeft ze me twee keer bezocht. Ze heeft een nieuwe vriend en is in verwachting. Ze heeft me nog met niets geholpen. En ik weet niet waar ze nu woont. In het kinderziekenhuis hebben ze gezegd dat ze niets meer kunnen doen voor Gabriela, dat ze toch niet beter meer zal worden. Nu ga ik er alleen nog naar toe voor de kinderneuroloog en de traumatoloog en de oftalmoloog. Een buurvrouw vertelde me over Taporí. Zouden jullie ons kunnen helpen voor de revalidatie?"

Toen we Gabriela onderzochten, ervoeren we nauwelijks contact behalve ... bij het horen van een zacht kinderliedje uit zo'n pluchen babyspeelgoedje. Toen verscheen een glimlach op haar gezichtje ...

Quito, 15 februari 2010

V.Z.W. "TAPORI, PALADINES DE LA FELICIDAD"						
Alle opgegeven cijfers zijn in usd!	FINANCIEEL VERSLAG 2009			BEGROTING 2010		
	begroting 2009	reële uitgaven 2009	geplande autofinanciering 2009	reële autofinanciering 2009	begroting 2010	geplande autofinanciering 2010
Administratie 100						
100/1 persoonlijke kosten	6862,00	6971,99			8798,49	
100/2 kantoomateriaal	375,00	308,88			400,00	
Basisvoorzieningen 101						
101/1 water/telefoon/elektriciteit	1500,00	1336,82			1600,00	
Onderhoud 102						
102/1 persoonlijke kosten	3258,00	3531,91			3091,23	
102/2 onderhoudsmateriaal	500,00	500,00			500,00	
Algemene investeringen 103						
103/1 hellend vlak	1000,00	1000,00			0,00	
103/2 tweede verdieping nieuwbouw	6085,00	11115,99	0,00	2028,18	0,00	
103/3 meubels	0,00	0,00			1000,00	
103/4 vloertegels	0,00	0,00			2500,00	
103/5 aankoop busje	0,00	0,00			17500,00	
Dokter en tandarts 104			6400,00	6861,20		7800,00
104/1 loon artsen	11273,00	10592,42			11174,37	
104/2 medisch secretariaat	4658,00	4627,20			4581,69	
104/3 medisch-odontologisch materiaal	2100,00	1724,01			2400,00	
104/4 medisch helpfonds	1000,00	457,66			1000,00	
104/5 apotheek	4000,00	0,00	2000,00	0,00	4000,00	
104/6 loon tandarts	1920,08	2911,33			3749,92	
104/7 tandartsenstoel en instrumentarium	0,00	0,00			2600,00	
Psychologie-psychopedagogie 105			1800,00	2346,00		3000,00
105/1 persoonlijke kosten	4631,00	4563,94			7399,92	
105/2 werkmateriaal	200,00	43,00			200,00	
Revalidatie 106			10220,00	7908,20		8000,00
<i>106/1 Individuele begeleiding</i>						
106/1/1 persoonlijke kosten	16567,00	16950,10			13178,67	
106/1/2 materiaal	800,00	555,19			800,00	
106/1/3 vervoer	100,00	112,15			150,00	
106/1/4 technische hulpmiddelen (ergotherapie)	1500,00	1317,60			2900,00	
106/2 Jongerenatelier						

106/2/1 persoonlijke kosten	8967,36	8738,42				9189,51	
106/2/2 installatie werkruimte	3000,00	2705,14				0,00	
106/2/3 materiaal	0,00	0,00				500,00	
106/3 Dagcentrum							
106/3/1 persoonlijke kosten	11492,43	10819,36				12198,67	
106/3/2 materiaal	200,00	988,59				200,00	
106/4 Onderzoek en vorming							
106/4/1 Interne reorganisatie revalidatie	0,00	0,00				2000,00	
106/4/2 handicapstudies (Dominiek Savio-doctoraat)	0,00	6000,00				0,00	
106/5 Coördinatie revalidatie							
106/5/1 persoonlijke kosten	0,00	0,00				4320,05	
106/6 Project Ministerie Sociaal Welzijn							
106/3/1Ondersteuning (1) MIES	0,00	8684,79	0,00	10500,00		3500,00	3500,00
Bibliotheek 107			500,00	201,00			250,00
107/1 persoonlijke kosten	5120,00	5099,95				5083,08	
107/2 pc-zaaitje	400,00	400,00				0,00	
107/3 materiaal	400,00	246,63				200,00	
Caritas 108							
108/1 materiële steun families (voeding, school, medicatie)	400,00	454,45				500,00	
Vorming personeel 109							
109/1 vorming (5 werkdagen x 20 usd/dag)	1600,00	1227,20				1500,00	
Winkeltje gezonde voeding 110							
110/1 verkoop gezonde voeding	0,00	0,00	1100,00	760,00		0,00	1100,00
Recyclage-project 111							
111/1 productie/verkoop artisanaal papier	0,00	568,50	300,00	1405,40		1236,42	2000,00
Varia 112							
112/1 onvoorziene uitgaven	2000,00	2885,08				2000,00	
112/2 extra inkomsten (rommelmarkt, MIES,...)			2000,00	2021,13			15000,00
Algemene coördinatie 113							
113/1 persoonlijke kosten (Inge à rato van 15 usd/uur)	8000,00	8540,00				7000,00	
113/2 communicatie en kantoomateriaal	1500,00	522,86				600,00	
Totaal	111408,87	126501,16	24320,00	34031,11		139552,02	40650,00

Het financieel jaarverslag—wat toelichting

Vooraf nog even: alle bedragen zijn uitgedrukt in US Dollar. Voor wie geïnteresseerd is in omrekenen: vermenigvuldig met 0,756 (de koers €-\$ op 15.03.2010)

Oef,... dit kadertje was een serieuze oefening: een beetje boekhouding, een beetje excel en een flinke dosis “management en administratie”, of hoe zeg je dat ook al weer in het mooi Nederlands? We zijn echter blij met het resultaat en hopen dat jullie ook tevreden zijn over hoe we de vele centjes van velen van jullie goed trachten te besteden.

Laten we beginnen met een samenvatting waarin we een aantal gegevens kunnen vergelijken.

samenvatting	2008	2009	2010
totale uitgaven	91759	126501,16	139552,02
autofinanciering	15042	34074,11	40650,00
procent autofinanciering t.o.v. totale uitgaven	16 %	27 %	29 %
steun vanuit België	76717,00	92470,05	98902,02
	84 %	73 %	71 %

Duidelijk is dat het totaal bedrag van onze uitgaven stijgt. Enerzijds is dit het gevolg van het feit dat Taporï groeit, almaar groeit in verschillende richtingen. Het aantal werkuren neemt toe en de dienstverlening breidt uit, met in 2009 als nieuwkomer de start van ergotherapie. Anderzijds werd het voorbije jaar flink geïnvesteerd in onze infrastructuur want er werd gebouwd, verbouwd, geschilderd en gemetseld dat het een lieve lust was, en dat zou in 2010 ook doorgaan.

Die almaar groter wordende uitgaven boezemen ons wat schrik in ... maar we roeien met de riemen die we hebben. De jaarbegroting wordt immers opgemaakt op basis van wat reeds “in kas” is. Jullie steun uit België vormt daarbij nog steeds het grootste aandeel en die was het voorbije jaar – en zo is ook voorzien voor 2010 – groter dan wat voorheen gemiddeld vanuit België gestort werd ter ondersteuning van het Taporï-project (jaarlijks tussen de 65 000 en de 70 000 euro). Deze toename is vooral te wijten aan “investeringskosten”, waarover ik wat verder zal uitweiden. Zonder deze investeringskosten zou de ondersteuning vanuit België voor het voorbije jaar ongeveer 71 000 euro zijn.

Om het financieel plaatje rond te maken en Taporï financieel gezond te houden zoeken we naar diversificatie van de financieringsbronnen. Een belangrijk groeiend luik noem ik in de tabel misschien verkeerdelijk “autofinanciering” en dat zal de komende jaren ook opgesplitst moeten worden in “daadwerkelijke autofinanciering” (b.v. door de betaling van de consultaties en therapieën, door de verkoop van gezonde voeding en de kaartjes in artisaanaal papier, ...) en “Ecuadoraanse finan-

cieringsbronnen". Immers, wat ik nog beschreef als wensdroom in de Vogel van Papier van juni 2009 is werkelijkheid geworden: voor het eerst in 15 jaar ontvingen we vanwege de Ecuadoraanse staat – weliswaar met veel geduld, zwoegen en zweeten – een subsidie die opnieuw voornamelijk in infrastructuur en werk materiaal geïnvesteerd werd. Ondanks het feit dat deze subsidie nog geen vaste en regelmatige ondersteuning is, getuigt ze van positieve verandering in het sociaal en politiek klimaat.

verdeling uitgaven	2008	2009	2010
administratie en coördinatiekosten	13147,00	16343,73	21118,54
	14 %	13 %	15 %
loonlast	65945,00	63207,43	65065,37
	72 %	50 %	47 %
materiële investeringen	3421,00	25223,52	30000,00
	4 %	20 %	21 %
vorming en onderzoek	2239,00	7227,20	3500,00
	2 %	6 %	3 %
werkmateriaal, basisvoorzieningen, caritas, varia	7007,00	14499,28	19868,11
	8 %	11 %	14 %

We hopen ten stelligste ook dit jaar deze subsidie te kunnen genieten en eventueel andere kanalen in het Ministerie van Sociaal Welzijn, het Ministerie van Volksgezondheid en het Ministerie van Onderwijs te openen.

Het volgende overzichtje geeft inzage in de verdeling van de uitgaven. Het is immers belangrijk, zoals geleerde mensen ons vertelden, om te blijven investeren in ons "kapitaal". Wanneer alles naar lopende werkingskosten zou gaan, verliest Tapani aan waarde, iets wat tussen 2005 en 2008 misschien wel gebeurde ...

Daarom gingen rubrieken zoals "materiële investering" en "investering in human resources" (vorming en onderzoek) in 2009 omhoog. Tapani ziet er voor het ogenblik piekfijn uit, is helemaal toegankelijk voor mensen met motorische beperkingen en beschikt over een grote "polyvalente" ruimte. Anderzijds wordt – nu zelfs verplicht voor iedereen – wat meer geld geïnvesteerd in interne en externe vorming en in onderzoeksprojecten waar mensen, zowel methodologisch als inhoudelijk, heel actief aan meewerken. In 2009 voegden we aan dit onderdeel ook alle uitgaven toe die gerelateerd zijn aan mijn bijdrage i.v.m. handicapstudies, voornamelijk de stage in Dominiek Savio en de uitwerking van het doctoraatsproject. Vanaf 2010 krijgt het doctoraatsproject een afzonderlijke boekhouding. Daarvoor zullen dus geen gelden die gestort worden voor Tapani gebruikt worden.

Het financieel jaarverslag—wat toelichting

In 2010 zal opnieuw verder geïnvesteerd worden in vorming (interne reorganisatie van het revalidatieluik) en in infrastructuur en uitrusting (vloertegels tweede verdieping, meubiliair, tandartsenstoel en instrumentarium, minibusje, technische hulpmiddelen voor mensen met een handicap en een centraal informatie- en dossierstelsel). Dit jaar hopen we dat ook het project “apotheek voor chronische patiënten” werkelijkheid wordt. Dit project liep vertraging op door tijdsgebrek, omdat andere meer dringende en/of onvoorziene activiteiten gerealiseerd moesten worden.

Een ander luik dat doorweegt is “administratie en coördinatiekosten”. Hierin is niet alleen onze boekhouding inbegrepen maar ook het uitschrijven, voorstellen, opvolgen van projecten en hun evaluatie en verslaggeving, zoals bijvoorbeeld het project bij het Ecuadoraanse Ministerie van Sociaal Welzijn of de projectvoorstellen die in België voorgelegd worden aan verscheidene openbare en private instanties. De “projectcoördinatie” aan Ecuadoraanse kant is (hopelijk alleen voorlopig nog) een heel tijdrovende bezigheid, waarvoor we zelfs een aantal extra werkuren moesten inlassen. Gelukkig loonde dit de moeite. In ieder geval zullen we er ons steeds voor hoeden dat deze rubriek nooit meer dan 15 % van de totale uitgaven bedraagt.

Zoals jullie kunnen zien in rubriek 106/5/1 van de tabel voorzien we vanaf dit jaar daarenboven een “coördinator voor het revalidatieluik”. Je zou het ook een “hoofdbehartiger” voor alle mensen met een handicap die naar Taporí komen kunnen noemen. Enerzijds zal die persoon, hoogstwaarschijnlijk iemand met een diploma “sociaal werk”, belast worden met alle interne en externe administratieve en coördinatie-taken van het revalidatieluik (financiering, human resources, interne en externe communicatie, informatiesysteem, ...). Anderzijds zal diezelfde persoon ook het hele intake-proces van mensen met een handicap op zich nemen, waardoor hij of zij op die manier een vaste schakel en/of vertrouwenspersoon voor deze nieuwe familie wordt. Deze beslissing is een natuurlijk gevolg van ons groeien en een eerste praktisch resultaat van het mooi, intensief en participatief reorganisatieproces binnen het revalidatieluik. Dat wordt voor het ogenblik onder de vorm van twee uur durende wekelijkse werkvergaderingen uitgewerkt (totaal: +/- 25 sessies). Last but not least wil ik graag ook nog een woordje uitleg geven over de rubriek “lonen”. Deze zijn het minst gestegen. Een aantal onnodige of niet opgevulde werkuren werd geschrapt of doorgeschoven naar andere werkterreinen (b.v. psychologische ondersteuning bij mensen met een handicap naar psycho-pedagogie voor kinderen zonder handicap maar met leermoeilijkheden). Nieuwe werkuren werden gecreëerd bij de tandarts wiens uurrooster boordevol zat en we hopen ook de ergotherapie te kunnen uitbreiden.

De lichte stijging in de rubriek “loonlast” is ook te wijten aan een kleine loonsverhoging. Vorig jaar voerden we, ondanks de inflatie, geen loonsverhoging in. Voor

dit jaar besloten we de lonen te verhogen op basis van de jaarinflatie die in Ecuador 2 % bedroeg. Daarbij pasten we opnieuw de regel toe van “wie het minst verdient, krijgt het meest verhoging en wie het meest verdient, krijgt procentueel minder verhoging”. Zo kreeg iedereen, van diegene die het meest verdient (7,5 usd bruto per uur) tot diegene die het minst verdient (3 usd bruto per uur), 15 cent opslag per werkuur, wat een loonsverhoging tussen 2 en 5 % inhoudt. Op die manier proberen we het loonverschil ook binnen onze eigen personeelsploeg zo klein mogelijk te houden om zo een concrete ethische “duit in het zakje” op weg naar gelijkheid en rechtvaardigheid te doen.

Zoals ik al schreef in het begin van deze tekst, hoop ik dat jullie tevreden zijn met dit “beleid”. Als jullie opmerkingen, suggesties of vragen hebben, laat die a.u.b. weten.

Houden jullie er ook rekening mee dat sinds 1 januari ons e-mailadres veranderd is:

inge.debrouwere@gmail.com

Om dit “geldelijk” hoofdstukje af te sluiten zou ik graag iedereen, echt iedereen die een daadwerkelijke of symbolische “duit in het zakje” deed, willen bedanken.

Met de “symbolische duit” wil ik eerst en vooral de mensen die in alle stilte en vrijblijvend alle administratie van Taporì in België verzorgen, voor het voetlicht brengen. De Vogel van Papier, een vergadering, een schoolbezoek, een kerstmarkt of een wereldfeest, een tentoonstelling, de financiën, ... Ik weet dat jullie niet graag “in het openbaar” bedankt worden maar het mag toch gezegd worden: aan allen een “genegen dankjewel”.

Veel mensen lieten het voorbij jaar bij de geboorte van een kindje, een huwelijksverjaardag, een eigen verjaardag of nog andere mooie feestelijke gebeurtenissen cadeautjes aan zich voorbij gaan en vroegen liever Taporì te ondersteunen.

Daarnaast waren ook weer de vele trouwe “supporters” met een eenmalige of regelmatige bestendige opdracht op post. “Mensen van het eerste uur” wil ik jullie graag noemen, altijd klaar, ons altijd indachtig.

En voor de eerste keer kozen mensen vorig jaar resoluut voor “loonadoptie”, een idee dat ik in de Vogel van Papier van juli-augustus-september 2008 uit de doeken deed.

Een grote bestelling kerstkaartjes, die al verkocht waren nog voor het papier van de persen rolde en door een gunstige samenloop van omstandigheden op tijd in België geraakten, duwde de autofinanciering van het recyclageproject omhoog en zorgde ervoor dat Rosita dit jaar echt een “zalige Kerstmis” mocht voelen.

En ten slotte bleven ook de West-Vlaamse provinciale, gemeentelijke, bisschoppelijke en parochiale instanties geloven in “kleine projecten waar mensen mensen helpen”.

Dit alles samen zorgt ervoor dat Taporì verder kan “groeien en bloeien”, nu en dan met een beetje zeer of een stapke achteruit maar vooral met het gezicht naar de zon...

Een oprechte dankjewel hiervoor.

Inge.

✓ **ogel van papier**

Vragen of opmerkingen bij
De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Olmenlaan 30 8560 Moorsele

Telefoon&fax: (056) 41 43 68
E-mail: edebrall@skynet.be

HOE INGE CONTACTEREN ?

Calle de 11 febrero y Espejo s n
Zambiza - Quito -Ecuador

Tel en Fax 00 59 32 288 62 29
inge.debrouwere@gmail.com

De naam "Tapori" komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen. Ook wie fysieke of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi en zuiver voorbeeld van "solidariteit".

Deze vogel op het net: <http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel.pdf>

TAPORI—ECUADORIAANSE VERSIE—VANDAAG

Inge startte haar **Tapori-project** in 1993 en het was aanvankelijk vergelijkbaar met een consultatiebureau van het Belgische Kind en Gezin, weliswaar op kleinere schaal. Binnen deze consultaties werden al vlug de andere noden van de mensen duidelijk en zo groeide het project stap voor stap uit tot een interdisciplinair gezondheidscentrum, een "**Centro de Salud Integral**", dat staat voor een lokale maar toch structurele aanpak van de totale armoede-problematiek.

Op dit ogenblik bestaat het project uit de volgende **vier onderdelen**:

- Een medisch-sociaal luik (consultatiebureau).
- Een revalidatiecentrum waar in vier luiken de zorg voor mensen met een handicap opgenomen wordt.
- Een educatief luik met bibliotheek voor kinderen en jongeren en een avondschool voor jongeren en volwassenen.
- Een socio-economisch luik met twee microbedrijfjes.

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest : (vanaf 30,00 €, verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

000-0718676-03

Kontinenten — Doorniksesteenweg 149
8500 Kortrijk

Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador (Kontinenten krijgt voor administratieve regeling 3% van het gestorte bedrag. De overige 97% van uw bijdrage gaat rechtstreeks naar Inge's werk.)

Zonder fiscaal attest :

083-2520839-06

Inge Debrouwere
Moorsele

Vermelding: Project Tapori

Al de gelden die op deze rekening terechtkomen, worden volledig ter beschikking gesteld van Tapori.

Wil je zelf op de een of andere wijze de vierdepijlerwerking van Tapori ondersteunen en bekendheid geven, heb je contacten bij instanties die verantwoordelijkheid dragen in derde- en vierdewereld ondersteuning, of ken je iemand die hierin geïnteresseerd is, laat het ons vooral weten op edebrall@skynet.be of 056/41.43.68 (ouders